

HÓ UTÁN.

Láttad már a rohanó, dagadó patakot,
melybe locsbolva fut bele a hóviz?
Télapó halálos döfést kapott,
a Nap szúrta le s a réteken már szállong
a tavaszi jóíz.

A hegyekben már vidám turisták törtetnek,
— ott a legszebb az átöltöző világ —
fordulnak északnak, törnek délnek
és hurráznak, ha lábuk előtt kibukkan
kandin egy hóvirág.

Ne mondd, hogy ebben semmi szép szenzáció sincs
s hogy ez a természet örök kereke,
Ne mondd, hogy a zordon téli bilincs
széttörik magától, ha végigrobog a
tavaszi Nap-eke.

Nem! mert a te jöttödre gyúlt fel a természet,
érted s neked bókol most minden, kedves,
nézd csak, nézd, mert utad erre tévedt,
tapsolnak a fák s a madár nemsokára
már trillázva repdes.

Te győzted le a tél fulánkját, a kegyetlent,
a te lábaddal lép a tavaszi láz.
A völgyön jöttél? lám a völgybe lent
kisarjadt a fű s búzmagok vérében
már lüktet a kalász.

Csak várj, holnapra már, mint óriási csillár
végig kigyúl a megijült horizont,
újjongva köszönt majd fű, fa, madár,
mint a karom is, mely jöttöd örömétől
elíttasulva vár . . .

(Ujpest.)

DEÁK ZOLTÁN.